

Arrest

nr. 80 832 van 8 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 14 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DOCQUIR, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...)A. Feitenrelaas

U verklaarde de Bengaalse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van het dorp Boraya Uttar Bag te Golapganj in het district Sylhet. U had uw eigen elektrozaak. In 2001 werd u actief bij de Jubo Dal, de jongerenorganisatie van de Bangladesh Nationalist Party (BNP). Vanaf 2003 werd u voorzitter van Golapganj Fulbari union en dit tot 2010. Na de verkiezingen waarbij de Awami League (AL) aan de macht kwam begonnen hun aanhangers geld van u te eisen, uit jaloezie om uw politiek succes. U weigerde dit steeds. Vanaf eind september 2010 verbleef u geregeld bij uw schoonouders die

dichtbij woonden om zich voor de mensen van de AL te verstoppen. Op 3 oktober kwamen deze mensen terug naar uw winkel en eisten binnen de 2 weken 20.000 euro, zoniet zou u worden vermoord. U was er zelf niet, maar uw werknemer werd bedreigd en de inboedel werd vernield. Daarop besloot u dat u hiertegen niets kon ondernemen en bestelde een paspoort om het land te verlaten. Op 29 december 2010 verliet u uw dorp en op 30 december vertrok u via Chittagong per schip naar Frankrijk en dan naar België. U vroeg hier asiel op 18 februari 2011.

U legde ter ondersteuning van uw relaas volgende documenten voor: brieven, attesten en een kaart van de Jubo Dal en een verkoopakte van de zaak.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat- generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen:

U meent dat de AL u uit het dorp wilden verjagen om er zelf politieke zeggenschap over te winnen (zie gehoorverslag CGVS, dd. 07.02.2012, pp. 7, 9, 10). Op basis van volgende vaststellingen is dit echter niet aannemelijk. Vooreerst kan er namelijk geen geloof worden gehecht uw beweerde Jubo Dal profiel. Gezien u verklaart 9 jaar betrokken te zijn geweest bij Jubo Dal en de partij waar ze zich op inspireert, kan redelijkerwijze een duidelijke toelichting hierover worden verwacht, waar u evenwel niet in slaagt (pp. 4, 5, 9, 10). U beweert dat u de post van voorzitter kreeg omdat uw bazen hielden van het vele werk dat u deed. Dit is opmerkelijk daar u geen specifieke verwezenlijkingen kan uiteenzetten waaruit duidelijk wordt dat u effectief een coördinerende functie kon dragen. U verklaart dat het uw taak was om leden te informeren en advies te geven over het disciplineren van een partij. Gevraagd naar bijzonderheden van deze functie verwijst u telkens naar uw baas om te weten wat u zou doen. U kan slechts een vaag voorbeeld aanhalen waarbij spanningen met de AL zouden zijn ontmijnd door goede relaties te onderhouden. U stelt veel leden te hebben gerekruteerd, maar kan desondanks niet zeggen hoewel leden onder uw verantwoordelijkheid vielen. U zou met 13 mensen deel uitmaken van het comité, maar kan opnieuw geen enkele functie aanhalen van deze bestuursgroep. In elk geval is de beschrijving van uw functie zeer mager en kan er evenmin uit worden afgeleid dat het om een invloedrijk persoon zou gaan. Gevraagd naar de missie en doelstelling van de Jubo Dal kan u slechts zeggen dat ze samenwerken met andere leden, het gebied ontwikkelen en de partij verderzetten. Gevraagd naar wat u kan zeggen over het officiële nationale programma van de BNP, komt u evenmin verder dan dat zij het land ontwikkelen, het terrorisme en de corruptie stoppen. Dit zijn echter allemaal algemene principes die wellicht elke politieke partij nastreeft en waaruit geenszins een ideologische overtuiging spreekt. U kan evenmin de centrale principes van de BNP benoemen, zoals die blijken uit de informatie toegevoegd aan het dossier, en die toegankelijk zijn op de website van de BNP. Overigens kan u niet duidelijk onderscheiden wat de respectievelijke functies zijn van de BNP enerzijds en de Jubo Dal anderzijds. Bijkomend meent u verkeerdelijk dat de laatste parlementaire verkiezingen in 2007 plaatsvonden (p. 11). In feite vonden zij plaats in december 2008 en gezien het ging om een belangrijke machtwissel zou elk politiek activist die ging stemmen dit zeker moeten weten. Samengenomen leiden deze vaagheden daarom tot de conclusie dat uw beweerde engagement niet aannemelijk is. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering dat de pogingen tot afpersing een gevolg zouden zijn van uw politieke activiteiten. Daarnaast missen uw verklaringen een interne logica. Het is weinig steekhoudend dat een partij die uw politieke macht vreesde, deze zou trachten ondermijnen door geldsommen te eisen. Het zou immers uw werk niet hinderen. Dat het bestaan van deze **afpersing** onwaarschijnlijk is blijkt ook uit het feit dat u er quasi geen concrete informatie over aangeeft. Uw verklaringen zijn in dit verband erg beknopt en u verwijst op deze momenten telkens naar uw winkelinkomsten. U verklaart dat u de winkel verkocht om geen geld meer te bezitten. Dit is een vreemde reactie daar u een groot gezin onderhield. Indien zij u toch met de dood zouden hebben bedreigd is het ook twijfelachtig dat u over iets dermate ernstig geen klacht bij politie of gerecht zou hebben kunnen neerleggen. U had met de opbrengst van de verkoop met uw gezin naar een ander en veiliger dorp kunnen verhuizen. Toch bleek deze dreiging wel degelijk mee te vallen, daar u nog drie maanden in het land bleef wonen op plaatsen bekend voor uw beweerde tegenstanders, namelijk uw eigen dorp en dat van uw schoonouders. Met andere woorden, dit alles versterkt het vermoeden dat er zich geen probleem van politieke rivaliteit stelde, noch dat er sprake zou zijn geweest van een levensbedreigende situatie. U hield ten andere geen contact met de Jubo Dal, die nochtans het werkelijke mikpunt zou zijn geweest van de AL. Dit gebrek aan interesse is bevreemdend daar u zich er jarenlang voor zou hebben ingezet. U stelt in dit verband dat zij u niet wilden helpen; toch stelt Jubo Dal

achteraf attesten op ter ondersteuning van uw asielaanvraag. Daarbij dient wel te worden opgemerkt dat één hiervan afkomstig is van uw opvolger in Golapganj, die u verklaarde niet te kennen. Deze huidig leider stelt echter in zijn attest dat hij u wel degelijk "persoonlijk kent". Met andere woorden er kan ernstig worden getwijfeld aan de echtheid van dit document. In dit verband dient te worden gewezen op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat er in Bangladesh veel vervalste documenten circuleren. Dit alles doet bijkomende afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Er kan evenmin veel geloof worden gehecht aan uw reisweg. Dat u een groot schip nam, een maand voer en dan overstapte naar een ander schip is nogal vaag als uitleg. U kan in feite niets anders vertellen, zoals over het schip zelf of diens bemanning, hetgeen weinig aannemelijk en eerder stereotiep overkomt. Hetzelfde geldt voor uw beweringen dat het donker was in de cabine waar u verbleef en dat de smokkelaar uw documenten afpakte. Tenslotte kon u geen enkel identiteitsdocument voorleggen, zoals een identiteitskaart of een paspoort. U beweert dat u beide in Bangladesh bezat, maar dat de smokkelaar ze van uw afpakte. In elk geval kan het CGVS hierdoor op geen enkele manier met zekerheid vaststellen dat attesten wel degelijk uzelf betreffen.

U heeft uw asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor u zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van uw relaas teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In eerst en enig middel voert verzoeker de schending aan van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Verder stelt hij dat er sprake is van een materiële vergissing in appreciatie.

Verzoeker verwijst naar de wettigheidscontrole en stelt dat dit de controle is van de juistheid van de feitelijke motieven waarop deze beslissing gebaseerd is en hij voert dienaangaande aan dat de motieven die zijn aangehaald niet conform de werkelijkheid zijn en de juridische kwalificatie hiervan is dus "onrecht" en de commissaris-generaal heeft volgens verzoeker een vergissing van appreciatie gedaan.

Hij wijst erop dat hij kandidaat vluchteling van Bengaalse nationaliteit is en dat hij politieke problemen en bedreigingen gekend heeft in zijn oorsprongland. Hij wijst erop dat dat hij een reeks documenten heeft neergelegd voor zijn asioldossier en dat sommige aanvaard werden en andere niet. Toch meent hij dat deze documenten steun vinden in de verklaringen van de aanvrager.

Hij stipt aan dat hij zelf argumenten heeft geschreven en dat dit een brief betreft in bijlage 3. Vervolgens citeert verzoeker het punt 199 van het UNHCR gids die niet zou zijn gerespecteerd. Hij voert aan dat het risico voor zijn leven nog steeds aanwezig is en dat de bestreden beslissing nietig moet worden verklaard.

2.2. Verzoeker klaagt de schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al

dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund. Het betreft hier aldus geen wettigheidstoetsing daar de Raad niet optreedt als annulatierechter *in casu*.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker er niet in geslaagd is om zijn vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève aannemelijk te maken noch dat er in zijn hoofde sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad stelt vooreerst vast dat het verzoekschrift van verzoeker in essentie geen concreet argument aanvoert teneinde de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. De middelen die worden aangevoerd in het verzoekschrift en de inhoudelijke opmerkingen die verzoeker zelf formuleert in het stuk 3, met name een zelf opgestelde brief zullen aldus samen worden besproken.

Vooreerst verwijst de Raad naar de bestreden beslissing waarin er wordt vastgesteld dat verzoeker zijn betrokkenheid bij de Jubo Dal, zijn voorzitterschap bij de Golapganj Fulabir Union en die hieruit voortvloeiende problemen niet aannemelijk maakt. De redenen van zijn vertrekt uit zijn land van herkomst worden aldus niet geloofwaardig geacht.

De Raad verwijst naar het volgende van de bestreden beslissing hieromtrent dat luidt als volgt:

"(...)

*U meent dat de AL u uit het dorp wilden verjagen om er zelf politieke zeggenschap over te winnen (zie gehoorverslag CGVS, dd. 07.02.2012, pp. 7, 9, 10). Op basis van volgende vaststellingen is dit echter niet aannemelijk. Vooreerst kan er namelijk geen geloof worden gehecht uw beweerde Jubo Dal profiel. Gezien u verklaart 9 jaar betrokken te zijn geweest bij Jubo Dal en de partij waar ze zich op inspireert, kan redelijkerwijze een duidelijke toelichting hierover worden verwacht, waar u evenwel niet in slaagt (pp. 4, 5, 9, 10). U beweert dat u de post van voorzitter kreeg omdat uw bazen hielden van het vele werk dat u deed. Dit is opmerkelijk daar u geen specifieke verwezenlijkingen kan uiteenzetten waaruit duidelijk wordt dat u effectief een coördinerende functie kon dragen. U verklaart dat het uw taak was om leden te informeren en advies te geven over het disciplineren van een partij. Gevraagd naar bijzonderheden van deze functie verwijst u telkens naar uw baas om te weten wat u zou doen. U kan slechts een vaag voorbeeld aanhalen waarbij spanningen met de AL zouden zijn ontmiind door goede relaties te onderhouden. U stelt veel leden te hebben gerekruteerd, maar kan desondanks niet zeggen hoewel leden onder uw verantwoordelijkheid vielen. U zou met 13 mensen deel uitmaken van het comité, maar kan opnieuw geen enkele functie aanhalen van deze bestuursgroep. In elk geval is de beschrijving van uw functie zeer mager en kan er evenmin uit worden afgeleid dat het om een invloedrijk persoon zou gaan. Gevraagd naar de missie en doelstelling van de Jubo Dal kan u slechts zeggen dat ze samenwerken met andere leden, het gebied ontwikkelen en de partij verderzetten. Gevraagd naar wat u kan zeggen over het officiële nationale programma van de BNP, komt u evenmin verder dan dat zij het land ontwikkelen, het terrorisme en de corruptie stoppen. Dit zijn echter allemaal algemene principes die wellicht elke politieke partij nastreeft en waaruit geenszins een ideologische overtuiging spreekt. U kan evenmin de centrale principes van de BNP benoemen, zoals die blijken uit de informatie toegevoegd aan het dossier, en die toegankelijk zijn op de website van de BNP. Overigens kan u niet duidelijk onderscheiden wat de respectievelijke functies zijn van de BNP enerzijds en de Jubo Dal anderzijds. Bijkomend meent u verkeerdelijk dat de laatste parlementaire verkiezingen in 2007 plaatsvonden (p. 11). In feite vonden zij plaats in december 2008 en gezien het ging om een belangrijke machtwissel zou elk politiek activist die ging stemmen dit zeker moeten weten. Samengenomen leiden deze vaagheden daarom tot de conclusie dat uw beweerde engagement niet aannemelijk is. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering dat de pogingen tot afpersing een gevolg zouden zijn van uw politieke activiteiten. Daarnaast missen uw verklaringen een interne logica. Het is weinig steekhoudend dat een partij die uw politieke macht vreesde, deze zou trachten ondermijnen door geldsommen te eisen. Het zou immers uw werk niet hinderen. Dat het bestaan van deze **afpersing** onwaarschijnlijk is blijkt ook uit het feit dat u er quasi geen concrete informatie over aangeeft. Uw verklaringen zijn in dit verband erg beknopt en u verwijst op deze momenten telkens naar uw winkelinkomsten. U verklaart dat u de winkel verkocht om geen geld meer te bezitten. Dit is een vreemde reactie daar u een groot gezin onderhield. Indien zij u toch met de dood zouden hebben bedreigd is het ook twijfelachtig dat u over iets dermate ernstig geen klacht bij politie of gerecht zou hebben kunnen neerleggen. U had met de opbrengst van de verkoop met uw gezin naar een ander en veiliger dorp kunnen verhuizen. Toch bleek deze dreiging wel degelijk mee te vallen, daar u nog drie maanden in het land bleef wonen op plaatsen bekend voor uw beweerde tegenstanders, namelijk uw*

eigen dorp en dat van uw schoonouders. Met andere woorden, dit alles versterkt het vermoeden dat er zich geen probleem van politieke rivaliteit stelde, noch dat er sprake zou zijn geweest van een levensbedreigende situatie. U hield ten andere geen contact met de Jubo Dal, die nochtans het werkelijke mikpunt zou zijn geweest van de AL. Dit gebrek aan interesse is bevreemdend daar u zich er jarenlang voor zou hebben ingezet. U stelt in dit verband dat zij u niet wilden helpen; toch stelt Jubo Dal achteraf attesten op ter ondersteuning van uw asielaanvraag. Daarbij dient wel te worden opgemerkt dat één hiervan afkomstig is van uw opvolger in Golapganj, die u verklaarde niet te kennen. Deze huidige leider stelt echter in zijn attest dat hij u wel degelijk "persoonlijk kent". Met andere woorden er kan ernstig worden getwijfeld aan de echtheid van dit document. In dit verband dient te worden gewezen op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat er in Bangladesh veel vervalste documenten circuleren. Dit alles doet bijkomende afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. (...)"

Gelet op het beweerde asielrelaas kan er inderdaad van verzoeker worden verwacht dat hij zijn betrokkenheid bij de jongerenorganisatie "Jubo Dal" voldoende kan toelichten. Uit het verhoorverslag en de bovenstaande motivering blijkt duidelijk dat de vragen die zijn gesteld niet ingewikkeld zijn en er terecht wordt op gewezen dat verzoeker zelf beweert al 9 jaar betrokken te zijn geweest bij deze organisatie.

De stelling van verzoeker dat hij zou hebben verklaard dat de laatste parlementaire verkiezingen in Bangladesh plaatsvonden op 29 december 2008 mist feitelijk grondslag daar uit het verhoorverslag blijkt dat hij wel degelijk vermeldde dat deze verkiezingen in 2007 plaatsvonden.

Er staat wel een materiële vergissing in de bestreden beslissing aangaande de verklaring van verzoeker wanneer hij zijn dorp zou hebben verlaten. Hij gaf als datum 29 november 2010 op en dit is inderdaad een fout in de bestreden beslissing, doch is dit element niet van doorslaggevende aard, maar wel foutief vermeld.

Verder dient er te worden opgemerkt dat de opmerking van verzoeker dat er vermeld zou staan in de bestreden beslissing dat hij niet naar de politie stapte eveneens feitelijke grondslag mist. Verzoeker heeft inderdaad gesteld dat hij naar de politie ging, maar deze hem niet wou helpen (gehoor, p. 9). De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Verzoeker beperkt zich louter tot het herhalen van zijn uiteenzetting dienaangaande wat uiteraard geen dienstig verweer is.

Verder dient er te worden vastgesteld dat verzoeker verklaarde dat hij de opsteller van één van zijn attesten, met name zijn opvolger in Golapganj niet kende terwijl deze persoon zelf stelt op het attest verzoeker wel te kennen. Deze tegenstrijdigheid ondermijnt logischerwijze de geloofwaardigheid van verzoeker. In zijn brief stelt verzoeker dat hij die persoon kende vermits ze jaren samengewerkt hebben. Dit vindt geen steun in het administratief dossier waar verzoeker stelt dat de brief ondertekend werd door zijn opvolger en hij de naam niet kent (gehoor p. 7).

Verzoeker zijn argumentatie bevat geen enkele concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in

het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in
vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS